

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

4. ČÍSLO / XXII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

26. LEDNA 2014

Z obsahu:

Křest není formalita

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci na náměstí
Sv. Petra v Římě,
8. ledna 2014
- strana 2 -

Markéta Bosco - vzor křesťanské matky

- strana 4 -

Životní data matky Markéty

- strana 6 -

Katechismus maminky Markéty

- strana 7 -

Obhajoba svaté zpovědi

Dr. Andreas Schönberger
- strana 8 -

Altheina poslední zpověď

P. Timothy Deeter
- strana 10 -

Svátosti a svátostiny

- strana 11 -

Co jsou svátosti?

ThDr. František Tomášek
- strana 12 -

Heiligenkreuz:

Výstavba Filosoficko-
-teologické vysoké školy
Benedikta XVI. pokračuje
rychlým tempem
- strana 13 -

*Zbožnost a víra maminky Markéty nám ukazují důvody
ctností jejího syna, sv. Jana Boska. (str. 4)*

Editorial

Žít svůj křest! To je každodenní povolání křesťana, každého bez výjimky, kdo byl pokřtěn v katolické církvi. To nám připomíná Svátý otec František na počátku svých katechezí o svátostech.

Že je možné žít svůj křest v jakékoliv životní situaci a být tak svědkem Boží lásky a hlasatelem jeho království, vidíme na osudech světců či mučedníků pro víru, ale i na životech prostých lidí. Na konci měsíce ledna si to můžeme doložit na životním příkladu matky Markéty, maminky sv. Jana Boska. (str. 4) U této prosté ženy bych rád vyzdvihl dvě skutečnosti, které mohou být inspirací v rámci Roku rodiny.

Tou první je Markétina poctivá víra v Boha, který člověka nikdy neopouští a dává mu potřebnou sílu procházet životem bezúhonně. Není to fráze – s pomocí Boží to možné je, jen naše víra mnohdy není ani jako to hořčičné zrnko, stačí malá pochybnost, a už scházíme z přímé cesty. Jak můžeme vidět na matce Markétě, tato víra neexistuje sama od sebe, je třeba ji udržovat – modlitbou, opakováním základní katechetické nauky, životem ze svátostí. Přiznejme si: není to zase tak mnoho – a přesto si satan připisuje svá vítězství... Možná je chyba právě v oné poctivosti a upřímnosti v našem vztahu k Bohu. Snad příliš filosofujeme a málo opravdově žijeme v jeho přítomnosti... málo se modlíme... máme svá „ale“ při hledání Boží vůle... neznáme základní nauku Kristova učení, uchovaného v pokladu tradice církve... – každý v rozjímání může najít své důvody, proč jeho víra ochabuje. Každé odhalení nám pomůže v duchovním růstu...

Druhou skutečností, která stojí v životě Markéty za povšimnutí, je její katechetická výchova. I tak prostá žena dokázala z toho mála vědomostí o víře (očima teologa) předat velký poklad víry svým dětem, zvláště pak synu Janovi. Proč? Nebála se svou víru žít tak, aby pronikla každý okamžik jejího života. A nebála se o tom se svými dětmi mluvit. Žila svůj křest naplno.

Je mnoho jiného, čím je nám matka Markéta vzorem. A třeba i motivací – k dobré osobní zpovědi. Ta je nezbytnou součástí duchovního života, zvláště hledáme-li další posilu pro boj za poctivou víru v Boha.

Vyprošujme si tedy na přímluvu sv. Jana Boska milost pevné víry v Boha. A myslíme i na ty, kdo mají naše duše vést k Bohu a ke spáse – na kněze. Modleme se, aby byli věrnými Kristovými dělníky na jeho vinici.

Daniel Dehner

Křest není formalita

Katecheze Svátého otce Františka při generální audienci na náměstí Sv. Petra v Římě, 8. ledna 2014

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Dnes začneme cyklus katechezí o svátostech a první z nich se bude týkat křtu. Šťastnou shodou okolností připadá právě na tuto neděli svátek Křtu Páně.

Křest je svátost, na které se zakládá sama naše víra a v níž jsme naroubováni jako živé údy v Krista a jeho církev. Spolu s eucharistií a biřmováním představuje takzvanou „křesťanskou iniciaci“, jež je jediným velkým svátostným celkem, který nás připodobňuje Pánu a činí z nás živé znamení jeho přítomnosti a jeho lásky.

Může nás napadnout otázka: Je křest opravdu nezbytný k tomu, abychom mohli křesťansky žít a následovat Ježíše? Není to vlastně jen pouhý rituál, formální církevní akt, kterým se chlapečkovi či holčičce dává jméno? Tato otázka nás může napadnout. V této souvislosti jsou objevná slova apoštola Pavla: „Copak nevíte, že my všichni, kteří jsme byli křtem ponořeni v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti? Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem.“ (Řím 6,3-4) Nejde tudíž o formalitu! Je to úkon, který se hluboce dotýká naší existence. Pokřtěné nebo nepokřtěné dítě není jedno a totéž. Není totéž, je-li někdo pokřtěný a někdo nepokřtěný. Křtem jsme byli vnořeni do nevyčerpatelného zdroje života, kterým je Ježíšova smrt, největší skutek lásky celých dějin. A díky této lásce můžeme žít novým životem, nebýt vydáni napospas zlu, hříchu a smrti, nýbrž žít ve společenství s Bohem a s bratřími.

Mnozí z nás si na přijetí této svátosti vůbec nepamatují, což je samozřejmě, pokud jsme byli pokřtěni hned po narození. Již dvakrát či třikrát jsem se tady na náměstí ptal: Kdo z vás si vzpomíná na datum svého křtu, ať zvedne ruku! Je důležité znát den, ve kterém

jsme byli ponořeni do onoho proudu Ježíšovy spásy. A dovolím si dát vám jednu radu. A spíše než radu, tak takový úkol na dnešek. Zjistěte si dnes doma datum svého křtu, abyste věděli, na kdy tento tak krásný den připadl. Znáte datum svého křtu znamená znát šťastné datum. Jeho neznalostí riskujeme ztrátu paměti toho, co pro nás učinil Pán, paměti daru, kterého se nám dostalo. V takovém případě bychom křest začali považovat jenom za událost, ke které došlo v minulosti – a to nikoli z naší vůle, ale z vůle našich rodičů – takže by neměla žádný dopad na naši přítomnost. Musíme probudit paměť svého křtu. Jsme povoláni žít svůj křest každý den jako aktuální skutečnost svého života. Následujeme-li Ježíše a zůstáváme-li v církvi i přes svá omezení, křehkosti a svoje hříchy, pak je tomu tak díky této svátosti, která nás učinila novým stvořením a kterou jsme byli oblečeni v Krista. Mocí křtu jsme totiž byli po osvobození od prvotního hříchu začleněni do Ježíšova vztahu s Bohem Otcem a stali se nositeli nové naděje, protože křest nám dává novou naději, naději, že jdeme celý život cestou spásy. Nic a nikdo nemůže tuto naději udusit, protože naděje neklame. Pamatujte, že naděje v Pána nikdy neklame.

Díky křtu jsme schopni odpustit a mít rádi toho, kdo nás uráží a působí nám zlo, a dokážeme rozpoznat v posledních a chudých tvář Pána, který nás navštěvuje a stává se našim bližním. Křest nám pomáhá rozpoznat Ježíšovu tvář ve tváři strádajících a trpících lidí, v našich bližních. To všechno je možné díky síle křtu!

A poslední důležitý prvek. Zeptám se: Může někdo pokřtít sám sebe? Nikdo nemůže sám sebe pokřtít! Nikdo. Můžeme o to požádat, toužit po tom, ale vždycky máme zapotřebí někoho, kdo nám udělí tuto svátost ve jménu Páně. Křest je totiž darem, jehož se do-

Dokončení na str. 11

Porok Jan u Jordánu splnil své poslání: připravil příchod *Be-ránka*, kterého bezpečně poznal ve světle Ducha Svatého, a představil jej izraelskému národu. Nyní ustupuje ze scény, aby mu udělal místo a přijal svou odměnu. Udivuje tě, že se ocitl ve vězení? Brzy poznáš, že právě zde se mu dostane nejvyššího vyznamenání: Bude první z těch, kdo *vyperou své šaty dobřela v Be-ránkové krvi*⁽¹⁾.

Nyní tedy nadešla chvíle, aby Ježíš zahájil své veřejné působení. Jako by nastoupil na Janovo místo, aby začal přesně tam, kde Jan skončil: *Čiňte pokání*. Není nic důležitějšího a nezbytnějšího než skoncovat s hříchem. Je to podmínka jakékoliv změny k lepšímu. K těm, kteří dosud *bydlí v temnotách a v krajině stínů smrti*, se blíží *veliké světlo*.

Nadvládu těla, světa a ďábla přichází vystřídat království Boha svatého, dobrotivého a milosrdného. Přejít pod jeho vládu vyžaduje radikální změnu života. Stala se tato proměna již jediným smyslem tvého života?

Ale již na samém začátku je zřejmé, že tvůj Pán nechce při svém veřejném působení zůstat sám. Sotva ustoupil jeho předchůdce, Pán již začíná připravovat své nástupce. Budou-li ho věrně následovat, i pro ně má připravenou stejnou královskou odměnu jako pro Jana Křtitele. Jeho vrcholným vyznamenáním je jeho Kříž. Bude je tři roky učit pravému světlu, aby pochopili jeho paradox: *radost jeho zvěsti není v potěšení, ve kterém si libuje svět, ale naopak v tom, čím svět pohrdá: v Kříži*.

Šimon a Ondřej dnes časně ráno začali svou práci jako každý jiný den. Všimni si, jak se rodí povolání k životu zcela zasvěcenému službě božského Mistra. Čím si tyto dva získali Ježíšovu pozornost? Není na nich nápadné vůbec nic. Jen věrné plnění své každodenní povinnosti. Spočínul však na nich Pánův zrak. Od věčnosti si sám vyvolil ty, které chce povolat ke své službě. Jeho volání je víc než prosté: *Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí*.

Jaká bude jejich reakce? Jeho výzva je opravdu radikální. Nečekal bys celou řadu otázek, vysvětlování, podmínek, záruk? Tito rybáři jednájí zcela atypicky: *Ihned opustili síť a šli za ním*. Abyš pochopil, že to není jednání bláhových

Tajemství povolání

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Pojďte za mnou, učiním vás rybáři lidí.

dobrodruhů, ale věrohodný příklad, jak je třeba odpovědět na Pánovo zavolání, celý postup se záhy nato opakuje s přesně stejným výsledkem. V případě Jakuba a Jana jako by se Ježíšův požadavek *opustit všechno* ještě vystupňoval. Ti dva zanechali na místě nejen loď, ale *opustili ihned i svého otce a šli za ním*.

Nezacházejí Pánovy nároky příliš daleko? Nezneužívá kouzla své osobnosti k tomu, aby svým obětem zmátl hlavu? Můžeš si být jist, že Boží Prozřetelnost všechno dobře promyslela a připravila. Tato radikální změna životního povolání je totiž dána radikální odlišností Božího království, které Pán přišel hlásat. Ostatně je to něco tak zcela neobvyklého? Nejednají často podobně i ti, kteří se zcela oddávají službě tohoto světa? Neopouštějí všechno až bezhlavě a neženou se více než riskantně za svou vidinou úspěchu, zisku, kariéry? Galilejští rybáři však vsadili na jinou kartu: *Uvěřili* tomu, který je povolal. Měli už příležitost s Ježíšem rozmlouvat a toto setkání v nich zanechalo nezapomenutelný dojem. Jejich srdce jim napovědělo, co rozum ještě ani nechápal: tento Mistr ví, co chce. Poctil nás svou důvěrou a my důvěřujeme jemu.

Co jim Ježíš slíbil? Jejich odměnou bude pocta stát se Božím nástrojem a spolupracovníkem: *Učiním vás rybáři lidí*. Pán použil obraz tak blízký jejich představám a dosavadnímu zaměření. Mohli však pochopit, co tím vlastně Pán míní? Brzy poznají prakticky, co tím Pán míní. Budou *lovit lidi* tak, jak Mistr nyní ulovil je. *Nikoliv nějakou slovní moudrostí, ale silou Kříže, který nesmí být zbaven své působivosti*.

Všimni si dobře, koho si Pán povolal. Nevybral si ani *moudré*, ani *mocné*, ani *urozené*.

Našel zalíbení v prostých rybářích. *Bůh si volí to, co je pokládáno za nic, aby zničil to, co je něco*⁽²⁾. Jestliže tě Pán volá, není to pro tvou velikost, ale naopak pro tvou nicotu, aby ses *nemohl chlubit před Bohem*⁽³⁾. Tak jak si tě vybral bez tvé zásluhy, tak také jen jeho milostí budeš tím,

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 8,23b–9,3

V první době ponížil Hospodin zemi Zabulon a zemi Neftalim, v poslední době však oslaví Mořskou cestu, kraj za Jordánem, Galileu pohanů. Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzhází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jása o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jařmo, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů.

2. čtení – 1 Kor 1,10–13,17

Napomínám vás, bratři, jménem našeho Pána Ježíše Krista: **Buďte všichni zajedno a ať nejsou mezi vámi roztržky**. Stejně usuzujte a stejně smýšlejte. Lidé z Chloina domu mi totiž o vás oznámili, moji bratři, že se mezi sebou hádáte. Mluvím o tom, že každý z vás říká (něco jiného): „Já držím s Pavlem!“ „Já zase s Apollem!“ „A já s Petrem!“ „Já s Kristem!“ Je Kristus rozdělen? Copak byl za vás křižován Pavel? Nebo jste by-

Dokončení na str. 9

čím budeš, pokud se v pokorné důvěře vynasnažíš, aby jeho milost v tobě nebyla marná.⁽⁴⁾ Vědomí vlastní slabosti a nicotnosti pak nebude pro tebe důvodem ke strachu, ale k bezmezné důvěře v *Pána, který je tvé světlo a tvá spása*. Je-li Ježíš *záštita tvého života, před kým by ses třásl?*⁽⁵⁾

Vykoč tedy za Ježíšem s pevným odhodláním stát se členem jeho družiny. Provázej ho na jeho cestách Galileou a sleduj způsob, jakým hlásá příchod svého království. K jeho slovům patří nerozlučně i jeho dobročinnost a služba bližním. Zástupy, které se za ním hrnou, jsou jasným svědectvím, jak toužebně čekají lidská srdce, aby *byla zbavena jha, které je tíží, a bíče otrokáře*. Smyslem tvé služby je *ukazovat světlo a rozdávat radost*. Co může být krásnějšího a užitečnějšího? Chápeš, jak je potřebné *opustit všechno a jít za ním?*

Důvěřuj v Pána, buď silný, ať se vzmuží tvé srdce!⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

(1) srov. Zj 7,14; (2) srov. 1 Kor 1,26–31;

(3) srov. 1 Kor 15,10; (4) tamt.;

(5) srov. resp. žalm 27; (6) srov. tamt.

Markéta Bosco – vzor křesťanské matky

Z úvodního představení v knize *Teresio Bosco: Maminka Markéta*

Na Golgotě je Ježíš přibit na kříž úplně obnažený. Dokonce i jediná věc, kterou na této zemi vlastnil, tunika, skončila v rukou vojáků. Avšak v tomto největším okamžiku si Ježíš všiml, že má ještě někoho, kdo je mu zvláště drahý: pod křížem byla jeho Matka. Tehdy Ježíš řekl svému učedníkovi, který byl s ním, a také celému lidstvu: „Hle, tvoje matka.“ Tak nám dal opravdu všechno. Vidíme, jak si Don Bosco vzal za své Ježíšova slova. Velice často opakoval svým chlapcům: „Všechno, opravdu všechno, až po poslední vydechnutí budu celý pro vás.“ Proto jako Ježíš daroval svým chlapcům, celé kongregaci a celé salesiánské rodině spolu se svým životem také svou matku. Jako Maria je neocenitelným darem pro církev, tak matka Markéta je darem, který jsme až doposud nepřestali objevovat pro salesiánskou rodinu. Dnes je mimo pochybnost důležitá role, kterou měla matka Markéta v lidské a křesťanské formaci Dona Boska, jako také ve vytváření výchovného prostředí na Valdoku. Její mateřská přítomnost určitě velice přispěla k vytvoření „rodinného“ ovzduší na Valdoku. Díky ní se robustní otcovství Dona Boska harmonizovalo pochopením, vlídností, pozorností a láskou, které se zrodily v matčině srdci. Toto je fascinace salesiánského výchovného systému. Don Egidio Vigano to vyjádřil slovy: „Heroické přestěhování matky Markéty na Valdoko posloužilo k proniknutí prostředí chudých chlapců stejným rodinným stylem, ze kterého se rozvinula podstata preventivního systému a tolik tradičních způsobů na něj navázaných. Don Bosco zakoušel, že jeho formace byla životně zakořeněna v mimořádném ovzduší obětavosti a dobroty jeho rodiny v Becchi, a proto chtěl nejvýznačnější kvality této rodiny napodobit v Oratoři na Valdoku mezi chudými opuštěnými chlapci.“ (E. Vigano, *Nell'anno della famiglia*, ACG, 349, červen 1994, s. 29)

První vzpomínkou Dona Boska je opravdu ruka matky, když doprovázela malého Jana mimo místnost, kde vydechl tatínek. On sám vypráví: „Ubohý sy-

nu,« řekla moje matka, »pojď, už nemáš otce.« Když to řekla, propukla v pláč, vzala mě za ruku a vedla mě jinam, zatímco já jsem plakal, protože ona plakala.“ (Giovanni Bosco, *Memorie dell'Oratorio, Testo critico a cura di A. Ferriera da Silva*. LAS, Roma 1991, s. 33) Ruka matky, která je soužená bolestí a obavami z budoucnosti, je vlídná a pevná: nikdy neopustí své děti. (...)

Markéta Occhiena je matkou velice „moderní“: zodpovědnost za rodinu je celá na jejich bedrech. Klasická odpověď, co se týče dnešní matky, by mohla znít takto: „Matka je sama.“ Matky dnes jsou mnoha způsoby samy: protože mají dvojí práci, mimo dům a v domě, anebo protože jsou odděleny od dětí, anebo protože ve většině případů jsou ponechány samotné s úkolem vychovávat děti. „Můj manžel se o tyto věci nezajímá,“ říkají, jako by chtěly ospravedlnit rozptýlenost, která je ve skutečnosti těžkou vinou.

Matka Markéta je však především přítomná mezi chlapci Oratoře, které bere jako své syny, jak to dělá i Don Bosco. Jeho totální a citová láska se projevuje málo slovy, ale mnoha činy, stálým příkladem, absolutním sebedarováním. Matka Markéta je selka, která neumí číst a psát, ale je bohatá na nevyčerpatelnou moudrost a málokdy vídanou vyrovnanost. (...) V životě matky Markéty pedagogická a katechetická nauka není teoretizující, ale tryská bezprostředně z uvažování nad životními epizodami anebo z jejich jednoduchých slov, moudrých a plných víry. Bylo to i ovoce její životní zkušenosti a křesťanské moudrosti. Její nauka ve své podstatě je nadále platná, nezestárla a je schopná říct něco krásného a konstruktivního také matkám naší doby. (...)

Podle slov papeže Benedikta XVI. „je úplně jasná svatost matky Markéty, že by to ani nechtělo celý [beatifikační] proces“.

Řím 25. listopadu 2005

*Don Pascual Chávez Villanueva,
hlavní představený salesiánů*

Bůh jeho Matky

„Je to Bůh, který tam nahoře
rozesel tolik hvězd.“

Třetím prvkem, který Jan Bosco převzal od své matky, je „mysl pro Boha“. „Bůh tě vidí,“ je jedno z nejčastějších slov maminky Markéty. Dovolí svým dětem, ať jdou skákat na nedaleké louky, a během jejich odchodu jim říká: „Pamatujte si, že Bůh vás vidí.“ Když je vidí, jak je zachvátil zloba, anebo když se snaží o nějakou lež, aby zakryli nesnáze: „Pamatujte si, že Bůh vidí i vaše myšlenky.“

Není to však Bůh-policajt, ten, který zasahuje v myslí jejich dětí. Když je nádherná noc a nebe je pokryto hvězdami a oni stojí na prahu domu a dívají se, matka říká: „Je to Bůh, který stvořil tento svět a umístil tam nahoře tolik hvězd.“ Když jsou louky rozkvetlé, maminka dodává: „Kolik krásných věcí pro nás Bůh stvořil!“ Po víně, po vinobraní, zatímco sotva chodí a všechno je bolí, říká: „Poděkujme Pánu. Byl k nám velice dobrý. Dal nám náš každodenní chléb.“ Také po bouřce a po krupobití, které zničilo všechno, je maminka zve k přemýšlení: „Pán Bůh dal a Pán Bůh vzal. On ví proč.“ Když jsme byli špatní, tak říkala: „Pamatujte si, že s Bohem se nežertuje.“

Vedle maminky, bratří, sousedů se tak Jan učí vidět jinou osobu. Na nebi, na venkově, ve tvářích chudých, ve svědomí, které mu říká: „Udělal jsi to dobře, udělal jsi to špatně.“ Osobu, ve kterou má jeho matka nekonečnou a neoddiskutovatelnou důvěru. Je to dobrý a prozřetelný Otec, dává nám každodenní chléb a někdy dovolí určité věci (smrt tatínka, krupobití na vinici), které lze těžko pochopit: ale „On“ ví proč a toto musí stačit. Můžeme zaznamenat, že Jan Bosco má už od svých prvních let obraz Boha utvořený skrze přírodu: Bůh nebes, hvězd, slunce, sněhu, stromů, ptáků. Je to jedna z prvních charakteristik Boha jeho matky, se kterým se může mluvit na trávě, na seně, když se dívá na nebe (jak ho překvapí na statku Moglia), anebo běží za krávou, která se zaběhla. Don Bosco nemusel po-

kleknout, aby se modlil: pozvedal své oči, díval se kolem a mluvil s Bohem.

Boskova rodina se modlí společně

Jak léta utíkají, z dítěte Jeníka se stává mladík. Je to Markéta, která mu pomáhá růst také ve „smyslu pro Boha“.

Byla nevzdělaná, ale farář z Capriglia ji naučil dlouhé pasáže z evangelia a ona je vypráví svým dětem. Ona věří v nutnost modlitby, to znamená rozhovoru s Bohem, proto, aby člověk měl sílu žít a konat dobro. Ve své rodině a ve své farnosti se Markéta naučila několik modliteb a učí jim své děti. „Dokud jsem byl velice malý,“ píše Don Bosco, „učila mě ona sama modlit se. Spolu s mými bratry jsme ráno a večer poklekli a všichni jsme se společně modlili.“

Pan farář byl daleko, v Castelnovu. Nejbližší kostel byl v Murialdu, ale fungoval jenom nepravidelně, když tam byl kaplan. Ona nečekala, až si kněz najde čas k tomu, aby přišel a učil katechismus její chlapce. Ona je učila sama. „Text katechismu (tištěný v Turíně a upravený také v sousedních diecézích, mezi kterými bylo i Asti) byl od monsignora Michele Casatiho, upravený a doplněný monsignorem Costou, biskupem v Cassale. Byl postavený na otázkách a odpovědích s jasným a lehce přijatelným textem. Neudivuje tedy, že maminka Markéta uměla nazpaměť nejdůležitější stránky katechismu, naučila se ho v Caprigliu a stále je opakovala.“ (Positio 1, 127)

Markéta si zopakovala katechismus ve farnosti v Castelnovu, když tam dovedla

Maminka Markéta a syn Jan

Antonína na přípravu na první svaté přijímání (postní doba roku 1820). S dobrou pamětí venkovanů své doby ho opakovala a nechala opakovat Josefa a pak i Jana.

„Začala se zpovídat maminka, pak já“

V té době se přistupovalo ke svatému přijímání v pozdním věku, ve 12–14 letech. Mnohem dřív se přistupovalo ke svátosti smíření. Don Bosco vzpomíná na tuto základní událost svého křesťanského života:

„Vzpomínám si, že moje matka mě sama připravila na první svátost smíře-

ni. Doprovodila mě do kostela. Napřed se vyzpovídala ona sama, doporučila mě zpovědníkovi, potom mi pomohla vykonat poděkování. Doprovázela mě až do té doby, než sama uznala, že jsem schopný sám důstojně přistupovat k této svátosti.“

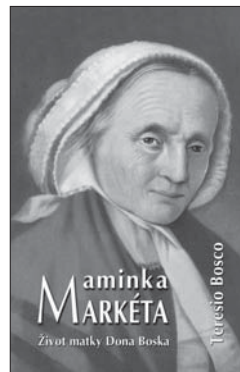
Modlitba růžence

Jeden z prvních úkonů „náboženské praxe“, které se Jeník zúčastnil, byla modlitba růžence. V té době to byla večerní modlitba ve všech křesťanských rodinách. Opakováním padesátkrát „Zdrávas, Maria“ také sedláci z Becchi mluvili s Pannou Marií, víc s matkou než s královnou. Říkat padesátkrát stejná slova pro ně nebylo protismyslné: během dne kopali motykou stokrát v brázdě, a tedy věděli, že jenom takto se získá dobrá úroda. Probíráním zrněk na růženci padesátkrát prosili o pomoc Pannu Marii „nyní i v hodinu smrti naší...“ proto, aby obdrželi „dobrou duchovní úrodu“. Zatímco polohlasem opakovali Zdrávas, Maria a přicházel spánek, myšlenky křesťanů se upíraly k rodině, k polím, k přítomnosti i budoucnosti. Jan Bosco začal takto mluvit s Pannou Marií a věděl, že ona ho pozoruje, naslouchá mu.

Jan takto rostl v rodině, která byla malou křesťanskou komunitou. Živil se modlitbou a Božím slovem. Velice brzy je začne sám rozdávát kolem sebe: předtím, než ukončí své vystoupení na provaze, bude opakovat nějakou myšlenku z kázání pana faráře. Zúčastní se „lidových misii“ a úplně nasaje slyšená slova tak, že je schopen je do písmene opakovat.

Dům, ve kterém Markéta žila po smrti manžela

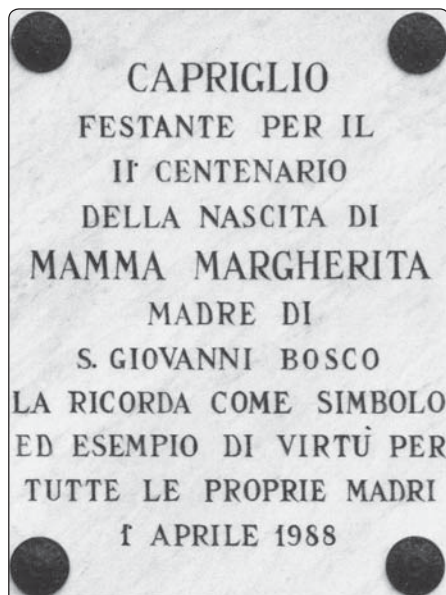
Z knihy Teresio Bosco: *Maminka Markéta. Život matky Dona Boska, 9. kapitola*

Vydala Maticе cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2006.

Brož., A5, 168 stran, 155 Kč

Životní data matky Markéty

- 1. dubna 1788 se Markéta Occhiena narodila v Caprigliu (Asti) a ve stejný den byla pokřtěna.
- 28. února 1811 – František Bosco, pachtýř z hospodářství Biglione, osada Becchi, se ve svých 27 letech stal vdovcem. Bydlí se synem Antonínem a matkou Markétou Zucca, která je téměř ochrnutá.
- 6. června 1812 – Markéta Occhiena a František Bosco jsou oddáni v Caprigliu. František má jako pomoc na rozsáhlém pronajatém hospodářství dva pracovníky.
- 8. dubna 1813 – narodilo se první dítě, syn Josef.
- 16. srpna 1815 – narodilo se druhé dítě, syn Jan.
- 8. února 1817 – František Bosco získává stáj-budovu na odkládání nářadí v kantonu Becchi proto, aby tam ustájil zvířata na práci. Ziskává také kousek pole.
- 11. května 1817 – František Bosco ve 34 letech podléhá zápalu plic.
- Listopad 1817 – potom, co bratr Michal „upravil stáj-hospodářskou budovu“, aby byla obyvatelná, Markéta se tam přestěhuje s rodinou a opustí pronajatou zemědělskou usedlost Biglione.
- 1820–1831 – Markéta připravuje své tři syny na svátost smíření a na první svaté přijímání.
- 1824 – Jan má první sen, který otevře spirálu jeho budoucnosti. Matka Markéta v něm vidí proroctví: Jan se stane knězem.
- 1824–1826 – na přímlovu sestry Marianny se podaří posílat Jana do základní školy v Caprigliu.
- 1825–1826 – Jan baví chlapce, své kamarády, nejdříve četbou knih, které mu půjčoval jeho učitel, pak kejklířskými a akrobatickými kousky, kterým se naučil na trzích, „s dovolením a se souhlasem matky“.
- Velikonoce 1826 – Jan přistupuje k prvnímu svatému přijímání.
- Únor 1826–1827 – Antonín, který má 18 let, nechce dovolit, aby Jan studoval. Matka (aby se vyhnula domácí válce) poradí Janovi, aby se odebral jako pomocník na statek Moglia.
- Listopad 1829 – Markétin bratr, strýc Michal, ukončí Janovo vyhnanství a umožní mu návrat domů. Ve stejném měsíci Jan potkává nového kaplana v Murialdu, dona Calossa, který se nabídne, že ho bude vyučovat.
- 21. listopadu 1830 – don Calosso náhle umírá. Aby Janovi odstranila překážky, Markéta se rozhodne zákonně rozdělit dědictví po otci mezi Antonína a jeho dva bratry. Jan znovu začne studovat v Castelnuovu.
- 22. března 1831 se Antonín žení s Annou Rosso. Narodí se jim sedm dětí.
- Listopad 1831 – Markéta spolu s Josefem se přestěhují do Sussambrina. Josef si tam pronajal statek. Jan se souhlasem matky začne studovat střední školu v Chieri.
- Březen 1833 – Josef se žení s Marií Calosso. Budou mít spolu deset dětí.
- 30. října 1835 – potom, co dlouho váhal, zda vstoupit do kláštera františkánů, nastupuje Jan s požehnáním své matky do semináře v Chieri.
- Říjen 1839 – po osmi letech strávených v Sussambrinu, kde byla šťastná, se mat-

Capriglio slaví dvě stě let od narození maminky Markéty, matky svatého Jana Boska. Připomíná si ji jako symbol a příklad ctností všech našich matek. 1. dubna 1988. (Text pamětní desky na místním úřadě v Caprigliu)

ka Markéta vrací se synem Josefem do Becchi. Jak Josef, tak Antonín si vybudovali nové domy naproti „domečku“, kde žili jako chlapci.

- 5. června 1841 – Jan je v Turíně vysvěcen na kněze. O pět dní později slaví svoji první mši svatou v Castelnuovu, je tam přítomna matka, které blahopřeje pan farář don Cinzano.
- 1841–1846 – Don Bosco zakládá v Turíně svoji *Oratoř pro chudé a opuštěné chlapce*. Občas se vyčerpaný vrací do Becchi, aby u své matky nabral sil.
- Červenec 1846 – Don Bosco těžce onemocní na plíce a je nebezpečí, že zemře. Jeho matka přichází, aby se o něho starala, a tak poprvé poznává „chlapce z Oratoře“ a jejich nekonečnou lásku k jejímu synu. Don Bosco je téměř zázračně uzdraven a s matkou se vrací do Becchi na dlouhou rekonvalescenci.
- Říjen 1846 – Don Bosco se vrací do Oratoře v Turíně a prosí matku, aby ho doprovodila, aby byla matkou jeho chlapců. Matka bez váhání přijímá.
- 3. listopadu 1846 – matka a syn přicházejí na Valdocco, do sídla Oratoře.
- Květen 1847 – po několika neúspěšných pokusech ubytovat na seně skupinku chlapců bez domova ubytuje matka Markéta prvního chlapce v domě, v kuchyni. Je to první počínek v tom, co se bude později nazývat „útulek“ anebo „dům připojený k Oratoři“. V době Markétiny smrti tam bude už 90 sirotků anebo velice chudých chlapců.
- 1848 – začíná první válka za nezávislost Itálie. V Turíně se rozpoutá „hon na kněze“, Don Bosco se zázračně zachrání před střelou z pušky a mnoha atentáty. Tajemný pes, kterého Don Bosco nazývá „Šedivák“ a matka Markéta „škaradé zvíře“, zachrání kněze z Valdoka v různých dramatických situacích. Don Bosco proto, aby neztratil chlapce z Oratoře, kteří si chodili hrát na válku na louky, zorganizuje „velikou hru na válku“ na louce patřící k Oratoři. V jedné „bitvě“ v roce 1850 je pošlapána zahrada matky Markéty, která to těžce nese a prosí Dona Boska, aby jí umožnil návrat do Becchi. Avšak pohled na Ukřižovaného jí dodá novou odvalu a znovu se stává matkou Boskovým chlapcům.
- 18. ledna 1849 – umírá Antonín v pouhých 41 letech.

Katechismus maminky Markéty

Tento „Krátký katechismus“ pro děti je uchován v knihovně semináře v Turíně a objevil jej profesor Giuseppe Biancardi. Člověk zakouší dojetí, když slyší plynout slova, která vycházela z úst maminky Markéty k pozorné mysli jejích dětí. Badatel Pietro Brado napsal: „Kdo chce prohloubit »prameny« náboženské mentality Dona Boska a jeho spirituality (a pak také jeho pedagogiky), těžko bude moci přeceňovat vliv, který vykonal Krátký katechismus, jež on živě slyšel od matky a kněží, svých prvních náboženských vychovatelů.“

Tady máme otázky a odpovědi první části „Předběžné lekce“:

Otázka: Co musí udělat dobrý křesťan ihned ráno, jak se probudí?

Odpověď: Znamení svatého kříže a říká: Ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého.

Otázka: A když udělal znamení kříže?

Odpověď: Je vhodné obětovat Bohu srdce a říct to těmito či podobnými slovy: Pane, můj Bože, daruji vám celé své srdce.

Otázka: Na co je třeba myslet, když člověk vstává z lůžka a obléká se?

Odpověď: Že Bůh je přítomen, že tento den může být posledním dnem našeho života; musí se oblékat co možná nejskromněji.

Otázka: Když pak vstal a oblékl se, co má udělat dobrý křesťan?

Odpověď: Pokleknout, když může, před nějakým zbožným obrazem a celým srdcem obnovit úkon víry v Boží přítomnost, udělat ranní úkon zbožného křesťana (to znamená pomodlit se ranní modlitbu).

Otázka: Když se pomodlil, co nejlepšího má křesťan každý den udělat?

Odpověď: Být na mši svaté.

Otázka: Jakým způsobem má být na mši?

Odpověď: Má myslet na Boha, na utrpení a smrt Ježíše Krista, děkovat Mu a prosit Ho o nutné milosti.

Otázka: Co má udělat předtím, než začne pracovat?

Odpověď: Obětovat svou práci Bohu a říkat z celého srdce: Můj Pane, nabízím vám svou práci a vy jí dejte své požehnání.

Otázka: Pro jaký cíl musí pracovat?

Odpověď: Pro Boží slávu a pro to, aby plnil Jeho svatou vůli.

Otázka: Co je vhodné udělat dříve, než začneme jíst?

Odpověď: Udělat znamení svatého kříže a říct zbožně: Pane, dejte své svaté požehnání nám a jídlu, které teď budeme přijímat, abychom se uchovali ve vaší svaté službě.

Ještě několik dalších otázek a odpovědí z první lekce „Spojení s Bohem“:

Otázka: Kdo vás stvořil?

Odpověď: Stvořil mě Bůh.

Otázka: Proč nás Bůh stvořil?

Odpověď: Bůh mě stvořil, abych Ho miloval a sloužil Mu celý život a pak se šel s Ním radovat do nebeské vlasti.

Otázka: Jak můžeme Boha poznat v tomto životě?

Odpověď: Světlem rozumu a světlem víry.

Otázka: Jak Ho můžeme milovat a sloužit Mu v tomto životě?

Odpověď: Zachováváním Jeho přikázání a směřováním naší činnosti k Jeho cti a slávě.

- 1849 – v průběhu roku Turín znovu vyhláší válku Rakousku a je na hlavu poražen v bitvě u Novary. Král Karel Albert odstoupí. Novým králem se stal jeho syn Viktor Emanuel II.
- 1851–1852 – Don Bosco staví kostel svatého Františka Saleského.
- 26. dubna 1852 – vybuchne prachárna v Turíně, nedaleko Oratoře. Střecha Pinarého domu je poškozená.
- 1853 – aby vzal chlapce z dílen, kde se jim dostává nejhoršího příkladu, začíná Don Bosco budovat v domě své dílny. Matka Markéta se aktivně

zúčastňuje otevření dílny pro krejčí a vazače knih.

- Červenec 1854 – v Turíně propukla cholera, která si vyžádala tisíce obětí. Matka Markéta podporuje dílo větších chlapců, kteří se spolu s Donem Boskem vydali starat o nemocné.
- Podzim 1854 – Don Bosco přivádí do domu sirotky „z cholery“ a svěruje je matce Markétě.
- 20. října 1854 – do Oratoře přichází Dominik Savio. Matka Markéta si všimne svatosti tohoto chlapce a říká Donu Boskovi: „Máš mnoho dobrých chlap-

ců, ale nikdo z nich nemá tak šťastné srdce a duši jako Dominik.“

- Říjen 1856 – matka Markéta se necítí dobře. Zřekne se cesty s Donem Boskem do Becchi a nakonec uléhá s velkým kašlem.
- 24. listopadu 1856 – lékař, který ji navštíví, diagnostikuje zasažené plíce. Je to nemoc starých lidí, v těch dobách to znamená blížící se smrt.
- 25. listopadu 1856 ve 3 hodiny ráno matka Markéta umírá.

*Z knihy Teresio Bosco:
Maminka Markéta*

Obhajoba svaté zpovědi

Jistý člověk chodil krátce po sobě ke zpovědi do jedné jezuitské rezidence. Pater, odhadem starý něco přes 60 let, položil dotyčnému bezprostředně po vyznání hříchů otázku: „Proč chodíte ke zpovědi každých 14 dní?“ Potom zpověď uzavřel s napomenutím, aby dotyčný nadále nechodil ke zpovědi tak často. Bohužel kněží s takovým názorem a především zastánci „zpovědní pobožnosti“ nepředstavují ojedinělé případy.

Ještě před rokem vysvětloval veřejně jeden děkan, „že ačkoli není pobožnost pokání ještě uznána za svátost, má tento způsob odpuštění hříchů sakramentální (svátostný) charakter. Kvalitativně tu není žádný rozdíl mezi pobožností pokání a osobní svatou zpovědí. To jistě brzy pochopí i Řím.“

Nuže, Řím potvrdil jasně celé tradiční učení, že svátostné odpuštění hříchů bude vždycky spojeno s osobní svatou zpovědí (*Pastorační instrukce pro svátostnou generální absoluci z 16. 6. 1972*).

* * *

S končil tím boj o svatou zpověď, jak je řečeno v latinském přísloví: „Roma locuta, causa finita“ (Řím promluvil, věc je ukončena)? Dnes můžeme říci, že Řím sice promluvil, ale tím není věc ještě zdaleka vyřízena. Neboť od té doby, co Řím přestal označovat heretiky jmenovitě – o uvržení do klatby nemůže být už ani řeč –, existuje v církvi mnoho „učitelských úřadů“. „Teologové“, profesori, pokrokoví laici a média nezůstávají bez pokušení přestat zpověď – a pokud možno i pobožnost pokání – zpochybňovat. A bezpochyby za sebou mají silné mocné. I ten, kdo nezačíná hned malovat čerta na zeď, musí připustit, že to musí být jen samotný zlý duch, kdo vede boj proti svátosti pokání. Neboť zpovědnice je po křtu místo, kde ďábel zakouší to největší ponížení.

Ale ďábel má ještě jiný důvod, proč se pokouší zpověď zdiskreditovat: bez ní hřích upadá v zapomnění a s tím jeho vlastní existence a nutnost spásy. Za diskusemi o osobní zpovědi se v podstatě schovává otázka po existenci křesťanství. Jeden moderní teolog, dominikán P. Molinié, o tom říká: „Když člověk nepřijme, že je zodpovědný za své chyby, pak je bude brzy mít zbavené zloby, která ho spoutává, aby je tím redukoval na čistá a jednoduchá pochybení vůči požadavkům jeho lidství. V očích většiny dnešních pastýřů spočívá závažnost hříchu v tom, že člověk pak není svobodný, popř. není to, co

chce být. To jasně dokazuje, že křesťanská morálka dělá postupně místo morálce psychoanalytiků. Tento výsledek je ale nevyhnutelný v okamžiku, kdy se přestává brát vážně satanova existence a jeho vliv na svět.“ Pod tlakem této nové morálky se postupně více a více přechází k tomu, vytlačit do říše lidové mytologie i zlé anděly. Moderní výklad Písma je ke všemu, co jen trochu zavání „zázrakem“, nedůvěřivý. A tato jednoduchá alergie ve spojení s chybějícím metafyzickým pohledem prakticky vede k tomu, dívat se na

Co jsem ale slyšel jako první, mě vyděsilo: »Zatratte mě, můj otče, protože jsem potvora.« – »Vás zatratit? Ale já jsem zde proto, abych vám požehnal!« – »Ó můj otče, kdybyste věděl!« – »Klidně začněte.« A ona se upřímně vyznala. Skutečně, provinila se snad proti všem lidským i Božím zákonům. »Litujete svých hříchů?« – »Ó ano!« – »Potom vzbud'te lítost a já vám odpustím ve jménu Kristově.« ... Nedávno zemřela, a sice na Karmelu. Její představená mi řekla: »Byla perlou perel, byla klenotem mého společenství...«

každou neviditelnou skutečnost skepticky. Především ale lidé dnešní doby, kteří jsou tak žádostivi sledovat demony a horory na filmovém plátně a na plakátech, chtějí být s ohledem na své hříchy ukolébáni do bezpečí. Proto by mělo být odstraněno všechno, co by mohlo vést k dramatu (i když je to drama spásy). A ti, co mají strach před bezprostřední budoucností, chtějí být za každou cenu zbaveni strachu z věčného života.

Děkan, o němž byla řeč na začátku, způsobil v posluchačích jistotu, jak si přáli, přičemž tvrdil, že hřích je jen tehdy smrtelný, pokud se člověk vědomě od Boha odvrátí a toto rozhodnutí vyjde ze středu celé osoby. Jen když se celý člověk postaví proti Bohu, lze mluvit o smrtelném hříchu. Smrtelný hřích je dnes ale výjimkou a jen tento potřebuje zpovědnici. Tímto způsobem se dá pobožnost pokání lehce jako časný prostředek odpuštění hříchů odůvodnit. Ano, dokonce zastává názor, že společné slavení pokání odpovídá více změněnému pojetí hříchu naší doby než zpověď. A ve skutečnosti chápou mnozí duchovní a kazatelé hřích jen v jeho vnějším a kolektivním důsledku: podvýchava a analfabetismus ve třetím světě; kapitalismus a obrovský nárůst obyvatelstva, neřestí společnosti blahobytu, války atd. Společenské zlo získává přednost před osobní nepravostí jednotlivého člověka před Bohem. Takovému primátu společenského aspektu hříchu odpovídá proto také „společné zpytování svědomí“ v pobožnosti pokání. Generální absoluce (která dle instrukcí Kongregace pro nauku víry musí zůstat dnes jako předtím jen pro situace společného nebezpečí smrti a nouzové případy)

zdůrazňuje nepřímou hlavně sociální stránku smíření s církví, přičemž hlavní důsledek pokání – usmíření s Bohem – zůstává v pozadí.

K ospravedlnění pobožnosti pokání se často poukazuje na praxi staré církve, která až do 4. a 5. století znala pouze veřejné pokání. Již se přitom přehlíží, že „vstup do stavu veřejných kajicníků v podstatě znamenal občanskou smrt“ (Cyrille Vogel). Že tehdejší liturgie pokání byla svázána s rity vedoucími

k nejvyšší pokoře: veřejné pokárání biskupem, pás pokání, smuteční šat, vyloučení z eucharistie, zvláštní místo v kostele. Že pokání bylo velmi tvrdé: dlouhé modlitby, různá umrtvování, půst, manželská zdrženlivost, zákaz nosit zbraň nebo obchodovat, zřeknutí se veřejných úřadů a čestných funkcí atd. Když s tím srovnáme moderní pobožnost pokání, musíme bohužel zjistit, že v konečném důsledku jde o to, aby se hříšníkovi oproti

osobní zpovědi ulehčilo. Tím, že pobožnost pokání ruší osobní vyznání hříchů, bere svátosti pokání tu jedinou tvrdost, která ještě zůstala, totiž pokoření před knězem. Společné slavení pokání by sice mohla být docela dobrá příprava na osobní zpověď – a tak to vidí i Kongregace pro nauku víry ve svých instrukcích –, ale tam, kde vytlačuje osobní zpověď, olupuje křesťanský lid o zásadní prostředek osobní spásy. Ve skutečnosti častá zpověď napomáhá k sebezpoznání, napomáhá křesťanské pokoře, přispívá k vymýcení špatných návyků, bojuje s duchovními nedbalostmi a vlažností, očisťuje svědomí a rozmnožuje skrze její svátostné působení milost posvěcující. Abbé Huvelin, který v kryptě kostela sv. Augustina v Paříži vyzpovídal poručíka Charlese de Foucaulda, a tak se stal nástrojem jeho obrácení, jednou řekl: „Nemohu se na nikoho podívat bez toho, abych pak toužil dát mu rozhřešení.“ – „Všechno, co v církvi zůstává svatého, zbožného a z úcty k Bohu, je z velké části účinek zpovědi,“ vysvětluje koncil v Tridentu.

Prázdné zpovědnice jsou spolu s vyprazdňujícími se bohoslužbami nejviditelnějšími znamenými úpadku křesťanského života. Jsou obžalováním oněch kněží, kteří z různých důvodů také stále význam zpovědi snižují a lidu Božímu přijetí svátosti pokání znechucují.

„Kněží, buďte vězni svých zpovědnic,“ píše farář Auneau ve svém časopise „Près delle“. „Zde, v tichém rozhovoru s tím, kdo před vámi klečí, můžete rozvinout všechny možnosti vašeho kněžství. Kolik duší by mohlo skrze službu svatých kněží dospět k vysoké svatosti! Kdyby abbé Huvelin opustil své místo v kostele sv. Augustina, minul by poručíka de Foucaulda. Jaká by to byla ztráta, za kterou by byl na věky zodpovědný! Na to máme my kněží myslet.“ Farář pak referuje, co mu vyprávěl jeho přítel:

„Byl jsem teprve krátce vysvěcen, když mě jeden kněz poprosil, abych s ním strávil slavnost Nanebevzetí Panny Marie. V předvečer jsem mu měl pomoci ve zpovědnici. Ukázal mi ji, zastrčenou v postranní lodi kostela. Musel ji nejdříve očistit. Zdálo se, že není moc používána. Posadil jsem se na konec lavice v blízkosti zpovědnice a čekal jsem. Zástup zpovídajících se tlačil k faráři, o mladého kněze,

Giuseppe Molteni (1800-1867):
Zpověď

který měl vyslovit své první rozhřešení, nezavadil ani okem. Hodiny ubíhaly, nikdo nepřišel. Překvapeně jsem počítal cvakání dveří zpovědnice v hlavní lodi kostela, jak se otvíraly a zavíraly. Přepadla mě nuda, únava, pocit zbytečnosti. Bylo pěkné počasí a já dostal chuť se jít projít... Pokušení jsem ale odolal a zůstal na svém místě od 14 do 19 hodin. Moje první zkušnost, Pane, která není! Často jsem se díval na hodinky. Kdy konečně zpovídání skončí? A pak bylo ukončeno. Jaké osvobození! Poklekl jsem k poslední modlitbě, když se najednou velké kostelní dveře otevřely. Ještě mladá kajicnice poklekla

do lavice přede mnou! Takže jsem přece nečekal zbytečně. Vstoupila do zpovědnice a já ji následoval. Měl jsem proti sobě svou první kajicnici. Co jsem ale slyšel jako první, mě vyděsilo: »Zatratte mě, můj otče, protože jsem potvora.« – »Vás zatratit? Ale já jsem zde proto, abych vám požehnal!« – »Ó můj otče, kdybyste věděl!« – »Klidně začněte.« A ona se upřímně vyznala. Skutečně, provinila se snad proti všem lidským i Božím zákonům. »Litujete svých hříchů?« – »Ó ano!« – »Potom vzbudte lítost a já vám odpustím ve jménu Kristově.« A kam se toto mladé děvče dostalo? Nedávno zemřela, a sice na Karmelu. Její představená mi řekla: »Byla perlou perel, byla klenotem mého společenství...« Neustále vzpomínám na ono první, působivé rozhřešení jednoho předvečera 15. srpna.“

„Ad montem, qui Christus est.“ – „K hoře, kterou je Kristus“, je cesta často strmá a tvrdá. Zpověď usnadňuje a povzbuzuje náš výstup k Němu.

Z Dienst am Glauben 1/2014
přeložil -tk-

Poznámka:

Pobožnost pokání – lze chápat jako „kající pobožnost“, ale to plně neodpovídá smyslu problému, o kterém je v textu řeč. Proto bylo v překladu použito originálnější vyjádření.

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

li ve jménu Pavlově pokřtěni? Neposlal mě totiž Kristus křtít, ale kázat radostnou zvěst, a to ne nějakou slovní moudrostí, aby Kristův kříž nebyl zbaven působivosti.

Evangelium – Mt 4,12-23

Když Ježíš uslyšel, že byl Jan (Křtitel) uvězněn, odebral se do Galileje. Opustil Nazaret, šel a usadil se v Kafarnau při moři v území Zabulonově a Neftalimově, aby se naplnilo, co bylo řečeno ústy proroka Izaiáše: ‚Země Zabulonova a země Neftalimova, u moře, za Jordánem, Galilea pohanská, lid, který žil v temnotě, uviděl veliké světlo; světlo vzešlo těm, kdo sídlili v krajině stínu smrti.‘ Od té doby

začal Ježíš hlásat: „Obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“ Když se ubíral podél Galilejského moře, uviděl dva bratry, Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: „Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí.“ Oni hned nechali síť a následovali ho. A jak šel odtamtud dál, uviděl jiné dva bratry, Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují síť. A povolal je. Oni hned nechali loď i otce a následovali ho. Ježíš pak chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium o (Božím) království a uzdravoval mezi lidem každou nemoc a každou chorobu.

Modlitba za kněze se svatým farářem z Arsu

Pane Ježíši Kriste,
se svatým farářem z Arsu
svěřujeme Ti: všechny kněze,
které známe,
všechny, se kterými jsme se setkali,
všechny, kteří nám pomohli,
všechny, které nám dnes dáváš
jako duchovní.

Ty jsi každého zavolal jeho jménem;
za každého Ti děkujeme
a za každého Tě prosíme:
ochraňuj je ve věrnosti svému jménu;
Ty, který jsi je posvětil,
aby byli pastýři ve Tvém jménu;
propůjč jim sílu, důvěru a radost
při plnění jejich poslání,
při patření na Tvoji tvář.

My víme dobře,
že jsi zvolil slabá stvoření,
aby si sami nic nepřivlastňovali:
A proto je svěřujeme Tobě,
aby se spoléhali především na Tebe.

Eucharistie, kterou slaví,
ať je podporá a dodává jim síly,
aby se společně s Tebou
zastávali nás, duši:
ať jsou ukryty
ve Tvém milosrdném srdci,
aby byly vždycky svědectvím
Tvé ochoty odpouštět.

Kéž by Otce opravdu uctívali,
aby nám ukazovali
cestu pravé zbožnosti.
Otče, spolu s nimi, s kněžimi,
obětujeme se v Kristu za církev:
aby byli misionáři v dechu
Tvého Svatého Ducha;
uč nás, abychom je milovali,
vážili si jich a přijímali je
jako dar z Tvé ruky,
abychom společně ještě více
dokonali Tvé dílo
ke spáse všech.
Amen.

*Modlitební kniha Jana Marii Vianneye,
Editions Bénédictines, 2005
(Z -sks- 17/2013 přeložil -mp-)*

Altheina poslední zpověď*

Od roku 1986 do roku 1988
jsem byl kaplanem u sv. Ja-
kuba v Port Arthuru v seve-
roamerickém státu Texas a během jed-
noho roku jsem měl na starosti nemocné
ve velké nemocnici St. Maria. Noční smě-
na od 9 hodin večer do 6 hodin ráno mi
nevadila, protože jsem byl mladý. Na se-
znamu z počítače jsem měl každý večer
připraveny všechny pacienty, které jsem

hřichy.“ V myšlenkách jsem odpověděl:
„To je pravda! Co mě to jen napadlo, vy-
právět jí tu o zprávách ze světa a zapo-
menout na to, přinést jí radostnou zvěst
o Božím odpuštění!“

V mžiku jsem se probral, vzal jsem
její ruku do své a řekl: „Altheo, jestliže
jsi učinila nějaké hřichy, z kterých ses
ještě nezpovídala, tak na ně nyní mys-
li. Za pár okamžiků ti dám rozhřešení

Najednou se Althea probudila, hned se na posteli posadila a pohlédla přes celou místnost na kříž, který visel na protilehlé zdi. Vztáhla ruce, jako když se s někým vítá, a vykřikla hlasitě jediné slovo: „Ježíši!“ Nádherný úsměv rozzářil její obličej, než se opět sesunula na polštář a zemřela.

měl navštívit. Jednu pacientku z nich, Al-
theu Turner, nikdy nezapomenu. Již od
začátku mého působení v nemocnici le-
žela v kómatu. Každý den po celý měsíc
jsem ji navštěvoval bez toho, abych u ní
viděl nějakou reakci. V semináři jsme se
totiž učili, že pacienti v kómatu někdy pře-
ce jen vnímají určité věci, které se oko-
lo nich dějí nebo říkají. Každý den jsem
si sedl na její postel, řekl jsem své jmé-
no, odkud jsem přišel, krátce jsem mlu-
vil o tom, co se přes den stalo, a o poča-
sí. Než jsem jí dal požehnání, pomodlil
jsem se obvykle Otčenáš, Zdravas Maria
a Sláva Otci.

Jednoho večera, po zvláště náročném
dni ve farnosti, jsem dostal velmi dlouhý
seznam pacientů. Unavený jsem si pomys-
lel: „Dnes večer Altheu vynechám, tak
jako tak neví, že jsem zde.“ Ale zatímco
jsem spěchal k ostatním pacientům, ne-
přestával jsem na Altheu stále myslet. Ve
tři hodiny ráno, když jsem se chtěl vrátit
do farnosti, přišlo mi na mysl: „Měl bych
navštívit Altheu. Kdyby zrovna tuto noc
zemřela, bude mě neustále pronásledo-
vat myšlenka, proč jsem zrovna tuto noc
k ní nezašel.“

Šel jsem k ní jen z pocitu povinnos-
ti. Tu scénu nikdy nezapomenu. Úplněk
zářivě osvětloval místnost a já začal svou
běžnou rutinní promluvu – počasí, mod-
litby... Když už jsem končil, říkal mi vnitř-
ní hlas: „Ona nebyla u zpovědi. Odpusť jí

z tvých hřichů.“ Chvilku jsem v tichos-
ti čekal, modlil jsem se úkon kajcnosti
a vztáhl nad ní ruce, přičemž jsem vyslo-
vil rozhřešení.

Najednou se Althea probudila, hned se
na posteli posadila a pohlédla přes celou
místnost na kříž, který visel na protilehlé
zdi. Vztáhla ruce, jako když se s někým
vítá, a vykřikla hlasitě jediné slovo: „Ježí-
ši!“ Nádherný úsměv rozzářil její obličej,
než se opět sesunula na polštář a zemřela.

Nebyl jsem schopný slova, byl jsem
přemožen, ale strach jsem neměl. Bylo mi
jasné, že Bůh nedovolil Althei z nějakého
důvodu zemřít, dokud nebude osvoboze-
na z pout, která ji ještě svazovala s tou-
to zemí. A poprvé jsem skutečně pochop-
il onu plnou kněžskou moc: jako Boží
zástupce spolu s ním lidi usmiřovat. Ně-
kolik minut jsem tam ještě jen tak seděl
a rozjímal nad tímto velkým tajemstvím
hřichu a odpuštění.

O několik dní později, po pohřbu, se
mi představila Altheina sestra a řekla: „Ja-
ko děti jsme se učily modlit se o dobrou
smrt, o dar moci zemřít v Boží milosti.
Personál nemocnice mi sdělil, že jste byl
u Althey, když zemřela. Chci jen, abyste
věděl, jak jsem za to vděčná.“

*Z Dienst am Glauben 1/2014
přeložil -tk-*

* Převzato z „Triumf srdce“.

Křest není formalita – dokončení ze str. 2

stává v kontextu péče a bratrského sdílení. V dějinách vždycky jeden křtí druhého, ten dalšího a ten zase dalšího... je to řetězec. Řetězec milosti. Nemohu pokřtít sám sebe. O křest musím požádat druhého. Je to úkon bratrství, spříznění s církví. Ve slavení křtu tak můžeme rozpoznat ty nejoprávdovější rysy církve, která jako matka neustále rodí nové děti v Kristu působením Ducha Svatého.

Ze srdce tedy prosme Pána, abychom mohli v každodenním životě stále více zakoušet tuto milost, které se nám dostalo křtem, a když nás potkají naši bratři, aby se mohli setkat s opravdovými Božími dětmi, opravdovými bratry a sestrami Ježíše Krista, opravdovými členy církve. A neza-

pomeňte dnešní úkol: zjistit si a zeptat se na datum svého křtu. Stejně jako znám datum svého narození, musím také znát datum svého křtu, protože je to sváteční den.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan*

Svátosti a svátostiny

Aby mohl člověk pochopit, co je svátost a co svátostina, předpokládá to několik základních znalostí o tajemství spásy.

Způsob, kterým se Bůh nad člověkem smilovává a zachraňuje ho, si sám určil: Stal se člověkem z Panny Marie, trpěl, za nás zemřel a vstal z mrtvých, protože to tak sám chtěl.

Jeho lidská přirozenost sloužila Ježíšovi, jak říkají teologové, jako nástroj pro naši spásu (*instrumentum salutis*). Ježíš se lidí dotýkal svými rukama a i lid ho hledal, aby se ho mohl dotknout, „neboť z něho vyšla síla“ (Lk 6,19). Dalo by se zde uvést mnoho epizod z evangelia, které to dokládají. Některá místa jsou doporučena k osobnímu rozjímání: Mt 9,20; 9,27n; Mk 1,40n; 6,56; 7,32n; Lk 7,14.

V tomto smyslu je svaté člověčenství Ježíšovo vlastní a původní svátostí.

V tom, co Ježíš, když putoval po zemi, začal, pokračuje také po svém nanebevstoupení. Apoštolům slíbil neustálou přítomnost a řekl jim: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (Mt 28,20) Aby to mohl uskutečnit, stvořil si nové, tajuplné tělo, totiž *Corpus Christi Mysticum*, to je Církev. Tajemství Církve se tedy odvozuje pouze od Krista. Uvažujeme-li takto, je jasné, že Církev samotná je v určitém smyslu svátostí (srov. KKC 774).

Kdo to až doposud chápe, snáze pochopí i ten poslední krok od Krista přes Církev k sedmi svátostem, neboť ty jsou konkrétním místem, kde Krista potkáváme, novým nástrojem (*instrumentum salutis*), skrze nějž nám daruje spasitelnou milost, neboť: „Tak se nás Kristus ve svátostech i nadále »dotýká«, aby nás uzdravoval.“ (KKC 1504)

Tak můžeme snáze pochopit, proč katolický život znamená žít ze síly svátostí a v nich neustále hledat setkání s Kristem, především ve svaté zpovědi a svaté Eucharistii.

Kromě sedmi svátostí existují i svátostiny. Ty lze chápat pouze z logiky svátostí, a také pokud víme, že Ježíš své Církvě propůjčil moc odemykat a zamykat a na zemi v jeho jménu svazovat a rozsvazovat (srov. Mt 16,19). Též svátostiny jsou uzdravujícím znamením, skrze něž nám Bůh daruje milost. Rozdíl spočívá v tom, že svátosti jsou ustanoveny Ježíšem, svátostiny však Církví, a sice na základě moci propůjčené Ježíšem, jak bylo již řečeno. Tedy závěrem: Svátostiny jsou ustanoveny Církví, spravovány dle církevního řádu a lze je jen ve smyslu Církve používat.

Z Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus, únor 2013

Překlad -tk-

Co je křest?

Křest je svátost, kterou se stává člověk dosud nepokřtěný dítětem Božím a údem církve katolické.

Odkud víme, že Pán Ježíš ustanovil křest?

Že Pán Ježíš ustanovil křest, víme z těchto jeho slov: „Jděte, učte všechny národy a křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.“ (Mt 28,19)

Co musí činit, kdo křtí?

Kdo křtí, musí mít úmysl křtít, musí lít vodu na hlavu křtěnce a zároveň říkat slova: „Já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého!“

Co působí křest?

Křest působí toto: 1. odpouští dědičný hřích a uděluje milost posvěcující; 2. činí pokřtěného dítětem Božím a údem církve katolické; 3. vtiskuje duši pokřtěného nezrušitelné znamení křesťana.

Co působí křest?

Dospělému se odpouští křtem svatým nejen hřích dědičný, ale i všechny hříchy osobní a tresty za hříchy; musí však mít alespoň lítost nedokonalou nad svými hříchy. Proto přistupuje dospělý po svatém křtu bez svaté zpovědi ke svatému přijímání. Před křtem má být dospělý člověk náležitě poučen o svaté víře.

S milostí posvěcující vlévá Duch Svatý do duše také tři božské ctnosti (víru, naději a lásku), sedmero svých darů a mravní ctnosti. Křest je jako nové narození, narození z Boha a ne z rodičů, narození ne pro život pozemský, ale pro nebe. Proto řekl Pán Ježíš: „Nenarodil-li se kdo znova z vody a z Ducha Svatého, nemůže vejít do království Božího.“ (Jan 3,5)

Křest v prvních dobách Církve

Za prvních dob Církve byli křtěni hlavně dospělí. Ke křtu se připravovali delší dobu. Říkalo se jim katechumeni. Slavný křest dospělých býval udělován hromadně v den před svátkem Zjevení Páně, na Bílou sobotu a v sobotu před Hodem Božím svatodušním. Na památku toho se podnes na Bílou sobotu světi křestní voda (tradiční obřad; v pokoncilní liturgii se světi o velikonoční vigílii – pozn. red.).

*ThDr. František Tomášek:
Katechismus katolického náboženství*

Svatý otec František navštíví Svatou zemi

Apoštolská cesta Svatého otce do Svaté země je plánována na 24. až 26. květen tohoto roku. Papež při ní navštíví Izrael, Palestinu a Jordánsko, setká se také se syrskými uprchlíky. Bližší program zatím není znám, kromě zamýšlené ekumenické

slavnosti v jeruzalémském chrámu Božího hrobu s konstantinopolským patriarchou Bartolomějem I. a zástupci dalších křesťanských církví. Podle pomocného biskupa jeruzalémského latinského patriarchátu Williama Shomaliho by měl Petrův nástupce také slavit mši svatou v jeruzalémském Večeřadle, měl by pozdravit řeholníky a seminaristy v Getsemanské zahradě, v Betlémě by pak měl večerět s několika tamními rodinami. Svátý otec prosí, aby se věřící už nyní za tuto apoštolskou cestu modlili.

Podle zpráv tiskových agentur

Omezení udělování titulu „monsignore“

Státní sekretariát Svatého stolce rozhodl, že čestný titul „monsignore“ si do budoucna před své jméno připsí pouze kaplani Jeho Svatosti. Doposud se tento titul vztahoval také na další dva stupně monsignorátu – preláty Jeho Svatosti a apoštolské protonotáře. Svátý otec bude jmenovat papežské kaplany mezi kněžimi staršími 65 let, a nikoliv již po pětatřicetce jako dosud. Církevní titul „monsignore“ ovšem budou nadále používat preláti papežské komory, tedy vysocí úředníci římské kurie. Monsignory zůstávají také diecézní biskupové a generální vikáři. V prohlášení Státního sekretariátu o církevních titulech se uvádí, že opatření nemá zpětnou platnost. Doposud udělené tituly si tedy jejich nositelé uchovávají. Nic se nemění také na udělení papežských vyznamenání pro laiky. Poslední redukci čestných církevních titulů na pouhé tři kategorie uskutečnil Pavel VI. roku 1968.

Podle zpráv Vatikánského rozhlasu

Co jsou svátosti?

Svátosti jsou posvátné úkony, které ustanovil Pán Ježíš k našemu posvěcení.

Kolik věcí náleží ke každé svátosti?

Ke každé svátosti náleží tři věci: 1. ustanovení od Pána Ježíše; 2. posvátný úkon a 3. milost Boží.

Jak se jmenuje sedmero svátosti?

Sedmero svátostí se jmenuje: křest, bířmování, svátost oltářní, pokání, poslední pomazání, svěcení kněžstva a svátost manželství.

Co jsou svátostiny?

Svátostiny jsou posvátné úkony a věci, kterými nás Církev doporučuje ochráně Boží.

Které svátosti lze přijmout jen jednou za celý život?

Jen jednou za celý život lze přijmout křest, bířmování a svěcení kněžstva, protože tyto tři svátosti udělují duši na věky zvláštní trvalou hodnotu neboli vtiskují jí nezrušitelné znamení. Křest činí člověka katolickým křesťanem, bířmování bojovníkem Pána Ježíše a svěcení kněžstva Kristovým knězem. Kdo je pokřtěn, má na duši znamení katolického křesťana, kdo přijal sváté bířmování, má na duši znamení bojovníka Pána Ježíše, a kdo přijal svěcení kněžstva, má na duši znamení kněze Kristova. Tato znamení dávají duši zvláštní hodnotu a zůstávají v ní trvale buď k větší oslavě, když se nositel té hodnosti dostane do nebe, anebo k většímu zahanbení, když se dostane do pekla.

Svátosti duchovně mrtvých a svátosti duchovně živých

Křest a svátost pokání se jmenují svátosti duchovně mrtvých, poněvadž udělují milost posvěcující těm, kteří ji do té doby neměli, a proto byli pro nebe mrtví. Svátosti duchovně živých jsou: bířmování, svátost oltářní, poslední pomazání (pomazání nemocných – pozn. red.), svěcení kněžstva a svátost manželství. Říkáme jim

svátosti duchovně živých, poněvadž k jejich hodnému přijetí se vyžaduje, aby ten, kdo je přijímá, byl již v milosti posvěcující. Svátosti duchovně živých rozmnožují v duši milost posvěcující a dávají nárok na zvláštní milost pomáhající.

Svátostiny

Ony posvátné úkony, kterými nás Církev doporučuje pod ochranu Boží, jsou různá svěcení a žehnání. Mezi věci, kterými nás Církev doporučuje ochráně Boží, patří: svěcená voda a různé jiné posvěcené předměty. Svátosti ustanovil Pán Ježíš a je jich sedm. Svátostiny ustanovila Církev a je jich více. Pro službu Boží se světi například řeholní osoby, kostel, oltář, mešní roucho, kalich, zvon, hřbitov, křestní voda, olej křtěnců i nemocných, křížmo a popel. Pro věřící se světi například: kříže, medaile, růžence, sochy, obrazy, prsteny, voda, křída, hromnice, ratolesti na Květnou neděli, pokrmy a jiné. Při svěcení těchto věcí se kněz modlí, aby Bůh chránil od všeho zlého na duši i na těle ty, kteří budou zbožně tyto posvěcené věci používat. K úkonům žehnání náleží také žehnání s Největší svátostí oltářní, požehnání kněžské, požehnání svatoblažejské a úvod křesťanské matky.

* * *

Svátosti jsou posvátné prostředky spásy. Proto se k nim také náležitě připravuj! Kdo by vědomě přijal některou svátost nehodně, dopustil by se tím velmi těžkého hříchu – svatokrádeže! Používej s důvěrou a s úctou také svátostiny. Zvláště se žehnej svěcenou vodou každý den ráno a večer. Nosívej posvěcený růženec, posvěcenou medailku nebo křížek. Přijdeš-li do styku s knězem, a je-li k tomu vhodná příležitost, popros ho, aby ti dal své požehnání.

ThDr. František Tomášek:

Katechismus katolického náboženství

O svátostinách pojednává rovněž *Katechismus katolické církve* v článkách 1667–1679.

Výstavba Filosoficko-teologické vysoké školy Benedikta XVI. pokračuje rychlým tempem

Jak jsme již ve Světle informovali, potýká se Filosoficko-teologická vysoká škola Benedikta XVI. v rakouském Heiligenkreuzu s nedostatkem místa pro narůstající počet studentů. V akademickém roce 2013/2014 jich je hodně přes 200.

Na jaře 2013 se začalo se stavebními úpravami, přičemž ke stávajícím budovám vysoké školy jsou přistavovány další. V současné době (leden 2014) je díky mírné zimě hotová hrubá stavba a střecha. Celá akce se samozřejmě neobejde bez finanční podpory veřejnosti a sponzorských darů firem. Vedení školy si nejvíce cení darů, které jsou dávány opravdu ze srdce, od malých částek méně majetných „přátel školy“ až po velké sumy těch bohatších.

Dojemný je např. příběh německého faráře P. Nikolause Krefta z Hollfeldu, který nedávno oslavil 97. narozeniny a ve svém věku je stále činný v pastoraaci, dokonce má na starosti dvě farnosti. Protože ví, jak je výchova budoucích kněží důležitá, rozhodl se prodat své auto a získané peníze zcela věnovat na stavbu teologické vysoké školy v Heiligenkreuzu.

Pro připomenutí: Filosoficko-teologická vysoká škola v Heiligenkreuzu vznikla v roce 1802 jako řádové učiliště pro výchovu řeholních kněží řádu cisterciáků. V 70. letech 20. století byly

kvůli rostoucímu počtu studentů upraveny již nefunkční hospodářské budovy a postupně rozšířena výuka a výchova i budoucích diecézních kněží, zvláště „pozdních povolání“ a bohoslovců některých konzervativnějších diecézí ve Švýcarsku. Dne 9. září 2007 navštívil školu a cisterciácký klášter papež Benedikt XVI., který působení a činnost vysoké školy velmi chválil a mimo jiné řekl: „Každé povolání k řeholnímu životu a ke kněžství je tak cenný poklad, že zodpovědní lidé musejí udělat všechno pro to, aby našli adekvátní cesty výchovy ke kněžství, aby se kladly stejné nároky na *fides et ratio* – víru a rozum – srdce i mozek.“

Zdroj: internetová a facebooková stránka *Philosophisch-Theologische Hochschule Benedikt XVI., Heiligenkreuz*
Připravil -tk-

Syrský jezuita o situaci nejen v Homsu

Zatímco ze syrského Aleppa a dalších měst denně přicházejí zprávy o hromadných popravách civilistů, které vykonávají islamističtí teroristé, zmučenou blízkovýchodní zemi neopouštějí lidé, kteří se navzdory všemu zasazují o dialog a vzájemnou pomoc. Jedním z nich je mladý jezuita P. Hassan Sahoui, který v západosyrském Homsu vede Výchovné centrum Nejsvětějšího Spasitele. Vydává svědectví:

„Zde v Homsu je klid, ale občas také sem dopadne raketová střela nebo minometný granát. Nemáme tedy stoprocentní jistotu. Čekáme a jsme opatrní. Když začne ostřelování, lidé musí být připraveni k útěku, ale jinak jde život dál. Samozřejmě s mnoha obtížemi – zejména materiálními a ekonomickými. Mnoho lidí

nemá práci. Ti, kdo ji mají, vyjdou s platem do poloviny měsíce, pak už si musí hledat jiné zdroje.“

Válečné útrapy v lidech vyvolaly nečekanou vlnu solidarity, zdůrazňuje syrský jezuita.

„My jezuité společně se sestrami ignaciánské spirituality a téměř stovkou dobrovolníků pracujeme v centru humanitární pomoci pro děti. Dále provozujeme výchovné centrum pro 700 dětí a mladých lidí ve věku od 6 do 14 let a také centrum pro postižené. Přijímáme všechny bez rozdílu náboženství – křesťany, muslimy, sunnity i alavity. Máme radost, že společným životem můžeme bojovat proti nepřátelství a nenávisti, která se bohužel v Sýrii mezi těmito skupinami šíří. Naše centrum funguje jako jakýsi »most«. Ti,

kdo venku mezi sebou běžně zápasí, tu pracují pro děti a rodiny.“

P. Hassan Sahoui, původem z Damašku, potvrzuje, že za tři roky trvání syrský konflikt změnil svou tvář.

„Překvapilo nás, že na syrskou půdu přišli bojovat cizinci. Pravdou je, že tu nejde o válku mezi Syřany. Je to mezinárodní a mezináboženská válka. Účastní se jí mnoho hráčů a mnoho zemí, které hájí různé zájmy. Vidíme, kam až vede nenávisť k druhému člověku. Není jednoduché si v tomto okamžiku uchovat naději, ale přesto mnoho lidí dosud doufá. Naše naděje však přichází shůry a naše modlitba neustává. Zkusme konkrétně pomoci lidem, kteří žijí na válečném poli. Už dost se zbraněmi a krví, nemůžeme tak dále žít. Pořád spousty mrtvých, spousty obětí – už dost, už dost!“

Podle www.radiovaticana.cz

Pondělí 27. 1. 2014: 6:05 Vatican magazine (753. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Lidé na cestě **6:55** V pohorách po horách – Smrk **7:05** Pro vita mundi (82. díl): Mgr. Mojmir Kovář **7:45** Přejeme si...: 26. 1. 2014 **8:00** Dům nejen ze skla (2. díl) **9:05** Misie skrze svědectví **10:00** Nedělní čtení: 3. neděle v mezidobí **10:35** BET LECHEM – vnitřní domov (8. díl): Jana Radojčičová **10:50** Odteraz po tvojom [P] **11:00** NOEkreace (211. díl) **11:10** Svět ze hřbetu koně **11:40** Sedmihlásky – Náš kohout navečír **11:45** Bible pro nejmenší: Voda se rozestoupila **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** 12krát z Mohelnického dostavníku 2012 **13:40** Vatican magazine (753. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:10** Je kámen a pýr zde od věků... **14:25** Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR **14:50** Noční univerzita: Doc. Vladimír Petkevič, CSc. – Život a dílo E. Steinové **16:00** V souvislostech (38. díl) **16:20** Mikroregion Východní Slovácko: Bánov **16:30** Salesiánský magazín **16:45** Odkaz vysočanských předků **16:55** Misie naživo – Lékaři bez hranic **18:00** Krasohled (2. díl) [P] **18:30** Bible pro nejmenší: Desatero přikázání [P] **18:35** Sedmihlásky – Náš kohout navečír **18:45** Pod lupou: Dobrovolníci v Indii [P] **19:15** Ars Vaticana (10. díl) **19:25** Přejeme si...: 26. 1. 2014 **19:40** Zprávy z Věčného města: 27. 1. 2014 [P] **20:00** Prešiel som hranicu **20:50** Terra Santa News: 22. 1. 2014 **21:10** Na koberečku [P] **21:20** Barva lásky **21:55** Noční univerzita: P. Petr Karas – Hledání ztracených **23:05** Vatican magazine (753. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:40** Kulatý stůl: Otazníky sociálních služeb.

Úterý 28. 1. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 27. 1. 2014 **6:15** Podzimní festival duchovní hudby 2013: A. Dvořák – Requiem **7:50** Salesiánský magazín **8:05** Outdoor Films se Sašou Ryvolovou – Cestovat může každý a na věku nezáleží **9:35** Zachraňme kostely (3. díl): Kaple Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **10:00** Vatican magazine (753. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:30** Noční univerzita: P. Petr Karas – Hledání ztracených **11:40** Sedmihlásky – Náš kohout navečír **11:45** Bible pro nejmenší: Voda se rozestoupila **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. [P] **12:15** Zprávy z Věčného města: 27. 1. 2014 **12:25** Platinové písničky (11. díl): Dechovka **12:55** Ars Vaticana (10. díl) **13:10** Hrdinové víry (8. díl): Oto Mádr **14:15** V pohorách po horách – Smrk **14:25** Kulatý stůl: Otazníky sociálních služeb **16:00** Přejeme si...: 26. 1. 2014 **16:15** Cesta do turecké země (3. díl) **16:35** Nadace Divoké husy **16:50** Kaple v poušti [P] **17:05** BET LECHEM – vnitřní domov (8. díl): Jana Radojčičová **17:20** Krajané z Gerniku **17:55** Cirkus Noeland (8. díl) **18:25** Sedmihlásky – Náš kohout navečír **18:30** Bible pro nejmenší: Desatero přikázání [P] **18:40** Dávná hrdinové: Na konci světa **19:10** NOEkreace (211. díl) **19:20** Budu pomáhat: Pobytové rehabilitační a rekvalifikační středisko pro nevidomé Dědina, o.p.s. **19:30** Odteraz po tvojom **19:40** Zpravodajské Noeviny: 28. 1. 2014 [P] **20:00** Na pořadu rodina – Samota jako příležitost [L] **21:05** Šovanek **21:30** Přejeme si...: 26. 1. 2014 **21:45** Zpravodajské Noeviny: 28. 1. 2014 **22:05** P. S. **22:15** U NÁS aneb od címbálu o lidové kultuře (87. díl) **23:35** Zprávy z Věčného města: 27. 1. 2014 **23:45** Je kámen a pýr zde od věků... **0:00** Hlubinami vesmíru s Dr. Jiřím Březinou, 1. díl **0:40** Guatemala.

Středa 29. 1. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 28. 1. 2014 **6:20** Noční univerzita: Doc. Vladimír Petkevič, CSc. – Život a dílo E. Steinové **7:25** NOEkreace (211. díl) **7:35** Barva lásky **8:10** Harfa Noemova **8:35** Ars Vaticana (10. díl) **8:45** Kde Bůh roní slzy **9:05** Život zvířeti **9:45** Zprávy z Věčného města: 27. 1. 2014 **10:00** Generální audience [L] **11:20** Krasohled (2. díl) **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Prešiel som hranicu **13:45** Na koberečku **13:55** Před branami křesťanského království **14:25** Věrní odkazu sv. Cyrila a Metoděje **15:05** Zachraňme kostely (3. díl): Kaple Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **15:25**

Salesiánský magazín **15:40** Zpravodajské Noeviny: 28. 1. 2014 **16:00** U NÁS aneb od címbálu o lidové kultuře (87. díl) **17:20** Můj Bůh a Walter: Manželství [P] **17:35** Se salesiány na jihu Madagaskaru: ANKILILOAKA **18:00** Vatican magazine (753. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** Bible pro nejmenší: Balaam [P] **18:35** Sedmihlásky – Náš kohout navečír **18:40** Zprávy z Věčného města: 27. 1. 2014 **18:50** Kde se dělá dobro **19:15** Terra Santa News: 29. 1. 2014 [P] **19:35** Přejeme si...: 29. 1. 2014 [P] **20:00** BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek [P] **20:15** Noční univerzita: Veronika Barátová – Zacheus po deseti letech... [P] **21:15** Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR **21:45** Mikroregion Východní Slovácko: Bánov **22:00** NOEkreace (211. díl) **22:10** Dotek naděje **22:30** Generální audience papeže **23:05** Podzimní festival duchovní hudby 2013: A. Dvořák – Requiem **0:40** Plápolý ohňa.

Čtvrtek 30. 1. 2014: 6:05 Pod lupou: Dobrovolníci v Indii **6:30** Je kámen a pýr zde od věků... **6:40** BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek **7:00** Platinové písničky (11. díl): Dechovka **7:30** Cesta do turecké země (3. díl) **7:50** Prešiel som hranicu **8:45** Šovanek **9:10** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách **9:30** Terra Santa News: 29. 1. 2014 **9:50** Odteraz po tvojom **10:05** Kulatý stůl: Otazníky sociálních služeb **11:40** Sedmihlásky – Náš kohout navečír **11:45** Bible pro nejmenší: Balaam **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. **12:15** Podzimní festival duchovní hudby 2013: A. Dvořák – Requiem **13:55** Generální audience papeže **14:25** Kultura života – Bioetika: Umělé oplodnění **15:00** V pohorách po horách – Smrk **15:10** Viac než diaspora **15:25** Cirkus Noeland (8. díl) **16:00** Zpravodajské Noeviny: 28. 1. 2014 **16:15** Ars Vaticana (11. díl) **16:25** Outdoor Films se Sašou Ryvolovou – Cestovat může každý a na věku nezáleží **18:00** Dávná hrdinové: Na konci světa **18:25** Sedmihlásky – Náš kohout navečír **18:30** Bible pro nejmenší: Poslední večere [P] **18:40** Můj Bůh a Walter: Manželství **18:55** NOEkreace (211. díl) **19:05** Mezinárodní dětská výtvarná výstava Lidice **19:25** Budu pomáhat: Občanské sdružení Prozas [P] **19:35** Zpravodajské Noeviny: 30. 1. 2014 [P] **20:00** Worship Festival s Martinem Smithem v rámci GGDF Worship Tour 2013 **21:00** Putování po evropských kláštích: Trapistický klášter ve Westvietenen, Belgie **21:30** Přejeme si...: 29. 1. 2014 **21:45** Zpravodajské Noeviny: 30. 1. 2014 **22:05** P. S. **22:15** Zachraňme kostely (3. díl): Kaple Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **22:35** Vatican magazine (753. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:05** Kde se dělá dobro **23:30** Chytil vlnu [P] **0:00** Zpravodajské Noeviny: 30. 1. 2014 **0:15** Můj Bůh a Walter: Manželství **0:30** Ukrajinská naděje.

Pátek 31. 1. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 30. 1. 2014 **6:20** NOEkreace (211. díl) **6:30** Krasohled (2. díl) **7:00** Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **7:10** Se salesiány na jihu Madagaskaru: ANKILILOAKA **7:30** Bez hábitu (2. díl): Salesiánky **8:25** V pohorách po horách – Smrk **8:35** Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR **9:00** Noční univerzita: Veronika Barátová – Zacheus po deseti letech... **10:00** Prešiel som hranicu **10:50** Na koberečku **11:00** Dopisy z rovníku **11:40** Sedmihlásky – Náš kohout navečír **11:45** Bible pro nejmenší: Poslední večere **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars Vaticana (11. díl) **13:00** Přejeme si...: 29. 1. 2014 **13:15** BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek **13:35** Na pořadu rodina – Samota jako příležitost **14:35** Živá historie – Hrad Strečno **14:45** Přejeme si...: 29. 1. 2014 **15:00** Barva lásky **15:30** Pod lupou: Dobrovolníci v Indii **16:00** Zpravodajské Noeviny: 30. 1. 2014 **16:15** Harfa Noemova **16:40** Šance pro každého a Pohyb pro každého **16:55** Dopis z Indie **17:15** Na visutém laně [P] **18:30** Bible pro nejmenší: Ježíšovo vzkříšení [P] **18:40** Sedmihlásky – Náš kohout navečír **18:45** Můj Bůh a Walter: Manželství **19:00** Putování

po evropských kláštích: Trapistický klášter ve Westvietenen, Belgie **19:30** Mikroregion Východní Slovácko: Bystřice pod Lopeníkem **19:40** Zprávy z Věčného města: 31. 1. 2014 [P] **20:00** Kulatý stůl (125. díl): Bezdomovectví a návrat z ulice [L] **21:30** Salesiánský magazín **21:45** Na koberečku **22:00** Nedělní čtení: Svátek Uvedení Páně do chrámu [P] **22:30** Outdoor Films se Sašou Ryvolovou – Cestovat může každý a na věku nezáleží **0:05** Kde Bůh roní slzy **0:30** Kultura života – Bioetika: Umělé oplodnění.

Sobota 1. 2. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 31. 1. 2014 **6:15** Mikroregion Východní Slovácko: Bystřice pod Lopeníkem **6:25** BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek **6:40** Zachraňme kostely (3. díl): Kaple Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **7:00** Krasohled (2. díl) **7:30** Cesta do turecké země (3. díl) **7:50** Se salesiány na jihu Madagaskaru: ANKILILOAKA **8:10** Mezinárodní dětská výtvarná výstava Lidice **8:30** Cirkus Noeland (8. díl) **9:00** Sedmihlásky – Náš kohout navečír **9:05** Dávná hrdinové: Na konci světa **9:30** Na visutém laně **10:40** Můj Bůh a Walter: Manželství **11:00** Worship Festival s Martinem Smithem v rámci GGDF Worship Tour 2013 **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [P] **12:10** P. S. [P] **12:20** Zpravodajské Noeviny: 30. 1. 2014 **12:35** Nedělní čtení: Svátek Uvedení Páně do chrámu **13:05** Přejeme si...: 29. 1. 2014 **13:25** Zprávy z Věčného města: 31. 1. 2014 **13:35** Pro vita mundi (86. díl): P. Peter Krenický **14:20** Terra Santa News: 29. 1. 2014 **14:40** NOEkreace (211. díl) **14:50** Je kámen a pýr zde od věků... **15:00** Sestra Sára **15:25** Platinové písničky (11. díl): Dechovka **16:00** Mikroregion Východní Slovácko: Bystřice pod Lopeníkem **16:10** Odteraz po tvojom **16:20** Na pořadu rodina – Samota jako příležitost **17:20** Stoleté výročí přítomnosti salesiánů v Indii – Indická tvář Dona Boska **17:35** Chytil vlnu **18:00** Příběhy odvahy a víry: Můj Ararat (11. díl): Af je požehnan navěky! **18:25** Sedmihlásky – Náš kohout navečír **18:30** Bible pro nejmenší: Ježíšovo vzkříšení **18:35** 869 dní **19:00** Hudební magazín Mezi pražci [P] **19:40** V souvislostech (39. díl) [P] **20:00** Hlubinami vesmíru s Dr. Jiřím Březinou, 2. díl [P] **20:40** V pohorách po horách – Bystrá **20:50** Harfa Noemova [P] **21:15** 22 hláv **22:00** P. S. **22:10** Zprávy z Věčného města: 31. 1. 2014 **22:20** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **22:30** Kaple v poušti **22:45** Budu pomáhat: Občanské sdružení Prozas **23:00** Noční univerzita: Doc. Vladimír Petkevič, CSc. – Život a dílo E. Steinové **0:05** 12krát z Mohelnického dostavníku 2012 **0:50** Odkaz vysočanských předků.

Neděle 2. 2. 2014: 6:15 Ars Vaticana (11. díl) **6:25** Kde Bůh roní slzy **6:45** Cesta do turecké země (3. díl) **7:05** Worship Festival s Martinem Smithem v rámci GGDF Worship Tour 2013 **8:00** Barva lásky **8:30** Pod lupou: Dobrovolníci v Indii **8:55** Poselství svatých: Johanka z Arku [P] **9:05** Jezuitské redukce v Paraguayi **9:25** Ars Vaticana (11. díl) **9:35** Zprávy z Věčného města: 31. 1. 2014 **10:00** Mše svatá na svátek Uvedení Páně do chrámu [L] **11:45** Na koberečku **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (39. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:35** Platinové písničky (12. díl): Dechovka **14:10** Hlubinami vesmíru s Dr. Jiřím Březinou, 2. díl **14:50** NOEkreace (212. díl) [P] **15:00** Noční univerzita: Veronika Barátová – Zacheus po deseti letech... **16:00** Můj Bůh a Walter: Manželství **16:20** Hermie – obyčejná housenka [P] **16:55** Sedmihlásky: Vyletěla křepelka [P] **17:00** Cirkus Noeland (8. díl) **17:30** MFF Strážnice 2013: Finále soutěže o nejlepšího tanečníka slováckého verbučku... [P] **19:35** Přejeme si...: 2. 2. 2014 [P] **20:00** Vatican magazine (754. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:30** Koncert Hradišťana a Filharmonie Bohuslava Martinů [P] **22:25** V souvislostech (39. díl) **22:45** Na pořadu rodina – Samota jako příležitost **23:45** Nedělní čtení: svátek Uvedení Páně do chrámu **0:20** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:30** BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek **0:45** Zprávy z Věčného města: 31. 1. 2014.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svatě neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysl Svatého otce a našich biskupů...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA ÚNOR 2014

Všeobecný: Aby církev a společnost uznávaly moudrost a zkušenost starších lidí.

Evangelizační: Za kněze, zasvěcené osoby a laiky, aby plně pracovali na díle evangelizace.

Úmysl našich biskupů: Aby dobrotivý Bůh připravil srdce lidí, kteří nepoznali jeho lásku, k přijetí radostného poselství Kristova evangelia.

Matice svatokopecká pořádá v neděli 2. února 2014 v 16.15 hodin ve Francouzském sále svatokopecké fary (Svatý Kopeček u Olomouce) besedu na téma **BLÍZKÝ VÝCHOD ZBLÍZKA**. Přednášející **Ing. arch. Jaromír Hainc** své zážitky z cestování po Sýrii a Iránu doplní promítáním řady snímků z těchto zemí.

Lipový kříž - Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku atamana JUDr. Mikhaila A. Dzyuba a prezentaci stejnojmenné knihy PhDr. Josefa Dolejšího a Ing. Igora Bondarenka KOZÁCI V CENTRÁLNÍ EVROPE 1713-2013 + vystoupení „Kozáci vítaví“**, které se budou konat v **úterý 4. února 2014 v 18 hodin** v sále 417, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Farnost Kvasice a místní Hnutí modliteb matek vás společně zvou v **sobotu 1. února 2014 na HROMIČNÍ BOHOSLUŽBU MATEK** ve farním chrámu Nanebevzetí Panny Marie a sv. Jana Nepomuckého v **KVASICÍCH se žehnáním obětních svíci a modliteb za děti**.

Program poutí: 10.00 hod. modlitba radostného růžence s modlitbami matek a příležitost ke svátosti smíření • 10.30 hod. mše svatá se žehnáním obětních svíci • 11.30 hod. adorace a odevzdání jmen dětí do košíčku • 12.00 hod. závěrečné požehnání a zakončení pouti • 12.15 hod. posezení na faře.

Srdčně zveme maminky k prožití společenství a k modlitbám za jejich děti.

Liturgická čtení

Neděle 26. 1. - 3. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 8,23b-9,3

Ž 27(26),1.4.13-14

Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)

2. čt.: 1 Kor 1,10-13.17

Ev.: Mt 4,12-23

Slovo na den: Obráťte se.

Pondělí 27. 1. - nez. pam.

sv. Anděly Mericiové

1. čt.: 2 Sam 5,1-7.10

Ž 89(88),20.21-22.25-26

Odp.: 25a (*Má věrnost a láska ho budou provázet.*)

Ev.: Mk 3,22-30

Slovo na den: Uloupit jeho věci.

Úterý 28. 1. - památka sv. Tomáše Akvinského

1. čt.: 2 Sam 6,12b-15.17-19

Ž 24(23),7.8.9.10

Odp.: srov. 8a (*Kdo je ten král slávy? Pán je král slávy.*)

Ev.: Mk 3,31-35

Slovo na den: Bratr i sestra i matka.

Středa 29. 1. - ferie

1. čt.: 2 Sam 7,4-17

Ž 89(88),4-5.27-28.29-30

Odp.: 29a (*Navěky mu zachovám svou milost.*)

Ev.: Mk 4,1-20

Slovo na den: Ti, kteří přinášejí užitek.

Čtvrtek 30. 1. - ferie

1. čt.: 2 Sam 7,18-19.24-29

Ž 132(131),1-2.3-5.11.12.13-14

Odp.: Lk 1,32a (*Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida.*)

Ev.: Mk 4,21-25

Slovo na den: Nic není skryté, aby se to neprojevalo.

Pátek 31. 1. - památka sv. Jana Boska

1. čt.: 2 Sam 11,1-4a.5-10a.13-17

Ž 51(50),3-4.5-6a.6bc-7.10-11

Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhršili.*)

Ev.: Mk 4,26-34

Slovo na den: Ať spí, nebo je vzhůru.

Sobota 1. 2. - nez. sobotní pam. Panny Marie

1. čt.: 2 Sam 12,1-7a.10-17

Ž 51(50),12-13.14-15.16-17

Odp.: 12a (*Stvoř mi čisté srdce, Bože!*)

Ev.: Mk 4,35-41

Slovo na den: Vlny dorážely na loď.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

25. LEDNA - 1. ÚNORA 2014

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

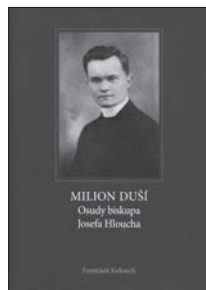
Uvedení do první modlitby dne:	NE 26. 1.		PO 27. 1.		ÚT 28. 1.		ST 29. 1.		ČT 30. 1.		PÁ 31. 1.		SO 1. 2.	
Antifona	1028	1148	1044	1164	1734	1953	1075	1197	1091	1214	1722	1941	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1734	1953	1076	1197	1091	1214	1723	1941	1666	1883
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1735	1954	1079	1201	1095	1218	1724	1942	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	690	779	1049	1169	1292	1433	1080	1202	1095	1218	1724	1943	1669	1886
Prosby	1033	1153	1049	1169	1724	1943	1080	1202	1095	1219	1724	1943	1655	1886
Závěrečná modlitba	690	779	1291	1432	1292	1433	1080	1202	1096	1219	1293	1434	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	690	779	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
SO 25. 1.														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1736	1955	1085	1208	1101	1225	1727	1946
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1737	1956	1089	1212	1105	1229	1730	1949
Ant. ke kant. P. M.	689	778	690	779	1059	1180	1292	1433	1090	1212	1105	1229	1731	1950
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1731	1950	1090	1212	1105	1229	1731	1950
Záv. modlitba	690	779	690	779	1291	1432	1292	1433	1090	1213	1106	1230	1293	1434
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

MILION DUŠÍ • OSUDY BISKUPA JOSEFA HLOUCHA

Mgr. František Kolouch

Monografie věnovaná velké biskupské osobnosti, Josefu Hlouchovi (1902–1972). Na základě rozmanitých pramenů, včetně osobních svědectví jeho příbuzných a spolupracovníků vylíčil František Kolouch základní mezníky Hlouchova života. Jde tedy o celostní pohled, jehož hlavní část je spojena s osudy v období po roce 1945, kdy je Josef Hlouch jmenován českobudějovickým biskupem. Publikace obsahuje velké množství obrazového materiálu.

Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství Brno
Váz., přebal, 165x237 mm, 272 stran, 330 Kč

i hudebních skladatelů. To vše poslouží nejen varhaníkům našich kůrů, ale všem, kteří královský nástroj považují za čitelnou mluvu Pánovu.

Refugium Velehrad-Roma s. r. o.
Brož., 105x200 mm, křídový papír, 132 stran, 130 Kč

PODOBENSTVÍ I.

Miroslav Marvan

Pět podobenství, která vyprávěl Ježíš Kristus svým učeníkům a zástupům: o muži moudrém a muži bláznů, o rozséváči, o pšenici a plevele, o hořčičném zrně, o kvasu. Doprovodné ilustrace přibližují podobenství také dětem.

Křesťanský život • Brož., 147x189 mm, křídový papír, 52 stran, 69 Kč

VARHANY • CO O NICH SOUDÍ VÝZNAČNÍ LIDÉ

Meinrad Walter • Z němčiny přeložila Dana Štáviková • Odpovědný redaktor Michal Altrichter

Kniha nabízí na jednom místě inspirativní vyjádření známých osobností na téma varhany, příběhy z dějin varhanářství, varhaníků (známých i zapomenutých regenschori), jakož

PODOBENSTVÍ II.

Miroslav Marvan

Čtyři podobenství, která vyprávěl Ježíš Kristus svým učeníkům a zástupům: o pokladu, o obchodníkovi a perle, o síti, o desíti pannách. Doprovodné ilustrace přibližují podobenství také dětem.

Křesťanský život • Brož., 147x189 mm, křídový papír, 48 stran, 69 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.